

בית הספר לצילום , הדמיה ומוסיקה חדשה, **מוסררה**
ירושלים

The Musrara School of Photography, Media & New Music
,Jerusalem

נשים מטפלות

עשר אמניות מציגות חיבורים שבין צילום לחומר

פתיחה: 26.6.04

נעילה : 29.7.04

אוצרת התערוכה : איילת השחר כהן

משתתפות: אורית חסון, אפרת גלנור, דינה הופמן,
דרורה זקל, חנה שביב, יהודית מצקל, מירב בר הלל,
סיגלית בקר, רונית שני, רעות פרסטר

קורה שצילום יכול להיות שער או מפתח אל עולמות
אחרים-עמוקים ואפלים, בהירים ופנטסטיים. חיבור של
צילום כזה לחומרים נוספים חושף סוד.

החומרים המוספים מאפשרים מבט חדש עליו, אלא שרק
תהליך חיפוש וגילוי של יוצר ומתבונן, המתרחשים בו
זמנית בחיים ובאמנות, הם שמאפשרים לדבר לקרות מול
עינינו. לפעמים המבט נשאר מול העבודה ולפעמים הוא
לוקח אותנו רחוק אל תוך עצמנו, רחוק מתוך עצמנו.

מהמקום הזה ביקשתי למצוא אמניות פלסטיות וצלמות
שבחרות בצילום למסע שלהן.

האמניות שבחרתי לתערוכה נוגעות בקודים המוכרים לי
כיוצרת וכמתבוננת.

הן פועלות דומה ושוונה, ובעבודותיהן מתקיים דיאלוג
נראה בין צילום לחמרים אחרים. חלקן עושות זאת כנישה
בתוך עבודתן השוטפת ואחרות-זהו עיסוקן. העבודה
הסופית הקולאג'ית באופייה היא תוצר של תהליכים
פלסטיים ו"מלאכת-יד". הצילום עובר צביעה, מחיקה,
גזירה, הדבקה, רקמה וקישוט, ולבסוף נשאר בחומר.
האפשרות להפוך את הצילום המטופל למונטאז' בעזרת
פילם או תכנת מחשב לא עולה כאן אולי כי החומריות
עוזרת להתחקות אחר תהליך העבודה בזמן אמת והופכת את
העבודה לחושנית. נדמה כי הטיפול בצילום קשור בצורך
לבטא מקום אישי, מודע ולא מודע.

הטיפול הוא גם תיקון וגם ניסיון לברוא עולם חדש,
שונה מהעולם שצילום ישיר משקף, אך נשען עליו.

דרורה דקל – מטפלת בעצמה דרך צילום מטופל. מצד אחד
צילום מטופל הוא מן הצדקה לעיסוק בצילום, ומצד שני
הצילום הוא תשתית עבודתה בשנים האחרונות.

איילת השחר כהן